

Education of Ukraine. – 2001. 4th October. – P. 10.

5. Pedagogical skills: textbook. / I. A. Sasun, L. W. Cremosano, ..F. Krivonos, etc.; edited by I. A. Tazuna. – K.: High school. 1997. – 349 p.

6. Slastenin V. A., etc. Pedagogy: textbook. P. For stud. the high. of the Vedas. proc. routine / U. A. Slastenin, I. F. Isaev, E. Shiyanov; under. edited by V. A. Vol. – N.: Izdat. Center "Academy", 2002. – P. 576.

THE ESSENCE OF PROFESSIONAL COMPETENCE FORMATION OF FUTURE AGROTECHNICALS IN AGRICULTURAL COLLEGES

**POGORILA N., teacher, Department Head Separate
Structural Unit Gorodyschensky College Uman National
University of horticulture**

The article reflects the essence of professional competences, their importance for the future agrotechnicals. Also reviewed general professional competence and specialized professional competence, their content which is revealed through the agrotechnicals' academic curriculum direction 6.09010103 "Agronomy", speciality 5.09010103 "Production and processing of plant products". But the knowledge and skills of subjects of the curriculum is only a basis for the semantic load, which will allow to form professional competence, therefore, this issue requires further study.

Competence, professional competence, basic concepts, theoretical knowledge.

УДК 378.663:63-05

ЗНАЧЕННЯ АГРАРНИХ РЕФОРМ У ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ ДЛЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

**ПОЛОЗЕНКО О. В., кандидат педагогічних наук, доцент ка-
федри соціальної роботи та психології, Національний уні-
верситет біоресурсів і природокористування України**

У статті проаналізовано результати аграрних реформ в Україні, їх вплив на соціально-економічні умови населення і значення у підготовці фахівців для сільського господарства. Окреслено потреби розвитку ключових галузей сільського го-сподарства та необхідність підготовки фахівців-універсалів, здатних забезпечувати конкурентоздатне ведення сільсько-

---

© О. В. Полозенко, 2015

господарського виробництва. Акцентовано увагу на залежності ефективної реалізації земельної реформи та успішного функціонування рослинництва і тваринництва від забезпечення кваліфікованими кадрами.

Аграрна реформа, аграрна галузь, підготовка фахівців.

В статье проанализированы результаты аграрных реформ в Украине, их влияние на социально-экономические условия населения и значение в подготовке специалистов для сельского хозяйства. Определены потребности развития ключевых отраслей сельского хозяйства и необходимость подготовки специалистов-универсалов, способных обеспечивать конкурентоспособное ведение сельскохозяйственного производства. В статье проанализированы результаты аграрных реформ в Украине, их влияние на социально-экономические условия населения и значение в подготовке специалистов для сельского хозяйства. Определены потребности развития ключевых отраслей сельского хозяйства и необходимость подготовки специалистов-универсалов, способных обеспечивать конкурентоспособное ведение сельскохозяйственного производства. Акцентируется внимание на зависимости эффективной реализации земельной реформы и успешного функционирования растениеводства и животноводства от обеспечения квалифицированными кадрами.

Аграрная реформа, аграрная отрасль, подготовка специалистов.

Постановка проблеми в загальному вигляді. Нарощування сільськогосподарського виробництва у передових країнах світу відіграло історичну роль у забезпеченні розвитку всієї економіки цих країн. Оскільки сільське господарство було тією рушійною силою, яка спричинила розвиток несільськогосподарських секторів і сприяла підвищенню рівня добробуту населення. Економічне зростання, що мало витoki із сільського господарства, забезпечило подолання бідності та виведення країн у промислово розвинені [1, с. 3]. Кожна шоста людина на Землі є напівголодною, відтак ця проблема вийшла за межі окремих країн світу і набула планетарного характеру. Саме тому, ООН у найближчому майбутньому визначила розвиток сільського господарства одним із найголовніших пріоритетів життєдіяльності людства. Зважаючи на це, провідна роль і відповідальність у виконанні цієї місії покладається на фахівців аграрної галузі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що за останні десятиліття в Україні було проведено низку реформ аграрної галузі, які були складовою тотальних трансформаційних процесів в Україні. Аграрна реформа – багатоетапний (1990-1998 рр., 1999-2000, 2001-2005 рр.) і тривалий у часі захід, який здійснюється й понині. Аграрна реформа – узагальнене, широке соціальне поняття, що фіксує комплекс цілеспрямованих та спонтанних змін у системах аграрно-земельних, виробничих, економічних, організаційних, техніко-технологічних, соціальних, психо-культурних, побутових, правових та інших відносин на селі [3, с. 6].

Ключові засади розвитку системи державного управління в аграрній сфері було закладено в низці законодавчих актів, у яких агропромисловий комплекс визначено пріоритетним і стратегічно важливим сектором економіки, зокрема: Закони України «Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві» від 17.10.1990 р. №400-XII, «Про стимулювання розвитку сільського господарства на період 2001-2004 рр.» від 18.01.2001 р. №2238-III, «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 р.» від 18.10.2005 р. №2982-IV.

В Законі України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» визначено стратегічну мету державної аграрної політики: гарантування продовольчої безпеки держави; збереження селянства як носія української ідентичності, культури та духовності нації; комплексний розвиток сільських територій та розв'язання соціальних проблем на селі; перетворення аграрного сектору на високоефективний, конкурентоспроможний на внутрішньому і зовнішньому ринках сектор економіки держави [4]. Для реалізації зазначеного Закону Кабінетом Міністрів України у 2006 р. було затверджено «Державну цільову програму розвитку українського села на період до 2015 р.», мета якої – забезпечення життєдіяльності сільського господарства, його конкурентоспроможності на внутрішньому і зовнішньому ринках, гарантування продовольчої безпеки країни, збереження селянства як носія української ідентичності, культури і духовності [5, с. 5].

Проте більшість положень зазначених вище законодавчих актів не виконуються повною мірою. Недостатність фінансування, відсутність належного реагування на результати державного контролю в системі управління земельними відносинами приз-

водять до погіршення соціально-економічних показників розвитку сільського господарства.

Мета статті – проаналізувати результати аграрних реформ в Україні та з'ясувати їх значення у підготовці фахівців для сільського господарства.

Виклад основного матеріалу. Проведені реформи в аграрній галузі мають як своїх прихильників, так і критиків. Останні твердять про неефективність аграрних реформ, їх руйнівну сутність і недоцільність у тому варіанті, в якому вони реалізовані. На думку Г. Самуся [7, с. 55], аграрні реформи в Україні не забезпечили високої ефективності використання виробничого потенціалу та землі. Трансформаційні зміни в аграрному секторі на сучасному етапі перетворень мають досить суперечливий характер. З одного боку, утворюються передумови для різноманітних форм господарювання і підвищення мотивації до ефективної праці, а з іншої – посилюються руйнівні процеси виробничої і технологічної структур, в результаті чого сільське господарство стало відкинуте на декілька десятиріч назад.

Не зважаючи на важливість аграрної галузі для економіки держави, за останні роки істотно знизився соціально-економічний стан села, що супроводжується руйнацією сільського способу життя, погіршується демографічна ситуація на селі: зменшується загальна чисельність і питома вага сільського населення, зростає кількість людей пенсійного віку. Характерними ознаками сучасного українського села стали безробіття, бідність, низький рівень заробітної плати, зниження якісних характеристик фахівців, дефіцит їх самостійності, відповідальності, ініціативності, погіршення морально-психологічного стану у сільських громадах. Багато сільських територій за економічними, демографічними показниками, показниками зайнятості і доходів населення відносяться до депресивних. В Україні щороку зникають 50 населених пунктів у сільській місцевості [3, с. 230]. Варто наголосити, що праця в сільському господарстві залишається мало престижною. Зважаючи на ці фактори відбувається подальший міграційний вплив сільської молоді у міста та за кордон.

Таким чином, нажаль в суспільстві фактично ще не утвердилося розуміння особливої значущості, цінності та ролі сільського господарства, необхідності пріоритетності забезпечення його розвитку як соціально важливої галузі. Разом із тим, ресурсний потенціал сільського господарства України, а це – високоп-

родуктивні землі сільськогосподарського призначення і сприятливі агрокліматичні умови – має значні можливості щодо свого розвитку. Зокрема, за даними Ю. Лупенка та В. Месаль-Веселяка [8, с. 4] у сільському господарстві України зайнято понад 3 млн населення і функціонує 56,5 тисяч господарюючих суб'єктів, що використовують 21,6 млн га сільськогосподарських угідь. Галузь забезпечує 8,2% валової доданої вартості. Вироблена в сільському господарстві 1 грн продукції дає змогу одержувати понад 12 грн продукції в інших галузях.

Сільськогосподарські підприємства виробляють 44,9 % валової продукції сільського господарства, господарства населення – 55,1%. У структурі виробництва продукція рослинництва складає 58,4%, тваринництва – 41,6%. Найбільшу частку виробництва забезпечують картопля, овочі, баштанні, зернові, зерново-бобові, технічні культури, вирощування худоби та птиці. При цьому спостерігається тенденція до скорочення поголів'я худоби та птиці, зменшення виробництва молока в державних господарствах та його активне переміщення в приватний сектор. Тому існує необхідність переорієнтації підготовки фахівців саме для роботи в приватному секторі, оскільки потреба в зооінженерах і зоотехніках буде скорочуватися. Також, зменшується роль агронома як технолога. Натомість виникає потреба у підготовці агротехніків – фахівців, підготовлених в технологічному і технічному плані, спроможних працювати як самостійно, так і в приватно-орендному підприємстві [9, с. 127].

Важливою тенденцією сьогодення є потреба у спеціалістах-універсалах аграрної галузі, які ґрунтовно володіють не лише фаховими знаннями та навичками, а й управлінськими, організаторськими, виховними. Це диктується системою управління приватними аграрними підприємствами, де провідна роль належить менеджерам державних і приватних підприємств, господарських товариств, виробничих та обслуговуючих кооперативів, фермерських господарств, цехів тощо. В їх функції входить: визначення об'єктів виробництва, розмірів і складу орендних підрозділів, відбір майна і наймання орендаря, укладання орендних договорів, розробка рекомендацій щодо технології сільськогосподарського виробництва (ротація сільськогосподарських культур, доза внесення добрив і методи обробітку ґрунту), вибір і закупівля виробничих ресурсів, управління фінансовими засобами власників, ведення бухгалтерського обліку, прийняття стратегічних рішень на основі аналізу господарської діяльності

підприємства, бюджетне планування, забезпечення матеріально-технічного обслуговування орендаря і надання йому необхідних послуг, організація реалізації сільськогосподарської продукції. Отже, менеджери покликані виконувати широкий обсяг повноважень, що в свою чергу потребує підготовки фахівців, здатних виконувати вище зазначені функції та здатних до адаптації до діяльності в ринкових умовах, самонавчання і саморозвитку [9, с. 129-137].

Процес реформування колгоспів та радгоспів, запровадження приватної власності на землю, паювання сільськогосподарських угідь, призвів до утворення нових форм власності та господарювання на селі. Нині в сільському господарстві функціонують близько 14,8 підприємств різних організаційно-правових форм, 41,7 тис. фермерських і понад 4,5 млн особистих селянських господарств. Ці господарства є різними за розмірами землекористування і спеціалізацією, способами організації виробництва та праці, пріоритетами розвитку та ефективністю виробництва. Діяльність фермерських господарств регламентується Законом України «Про фермерське господарство» від 19.06.2003 р. № 973-IV і відбувається на основі дотримання виробничих стандартів ведення сільськогосподарського виробництва. Такі господарства формуються переважно на сімейній основі (в них працюють члени сім'ї, родичі, наймані працівники), у напрямі забезпечення раціональних їх розмірів 350-400 га, за обов'язкового розвитку тваринництва. Фермери – це підприємці-виробники, власники землі, майна, продукції, доданої вартості, робочих місць, які ведуть виробництво переважно на засадах найманої праці і здійснюють управлінську та контрольну діяльність [3, с. 279-283]. Щодо особистих селянських господарств, то їх діяльність відбувається на ділянках, які надані фізичним особам у власність або користування розміром до 2 га. При цьому передбачається розширення кооперації таких господарств щодо створення заготівельних пунктів із збирання і реалізації молока та м'яса, оренди та спільного використання пасовищ [8, с. 42-45]. Як зазначає Г. Самусь, для вирішення проблем продовольчої безпеки необхідно приділяти значну увагу розвитку ключових галузей, якими є рослинництво, свинарство та молочне скотарство [7]. А відтак, існує потреба у забезпеченні цих напрямів сільського господарства кваліфікованими фахівцями.

Варто зазначити, що ефективне функціонування тваринництва залежить від діяльності лікарів ветеринарної медицини.

Оскільки понад 80% всіх заходів у сфері державного контролю якості і безпечності продовольчої сировини, харчових продуктів тваринного й рослинного походження виконують саме ветеринарні фахівці. У світовій практиці ветеринарна служба є одним із базових елементів забезпечення продовольчої безпеки будь-якої країни, яка здійснює профілактику, діагностику та лікування хвороб тварин, визначає безпечність продуктів тваринного, а на агропродовольчих ринках – і рослинного походження. Діяльність лікарів ветеринарної медицини спрямована на збереження здоров'я і продуктивності тварин, запобігання їхнім хворобам та на захист людей від зоонозів і пріонних хвороб. Лікарі ветеринарної медицини здійснюють державний ветеринарно-санітарний контроль щодо перевірки додержання ветеринарно-санітарних вимог, встановлених законодавством, у процесі виробництва, заготівлі, зберігання, транспортування, реалізації, у тому числі експорту, імпорту, продукції тваринного, а на ринках і рослинного походження, ветеринарних лікарських засобів, готових кормів, кормових добавок та засобів ветеринарної медицини, а також під час будівництва, реконструкції, модернізації та введення в експлуатацію підприємств чи окремих потужностей з виробництва, зберігання, реалізації продукції тваринного походження та ветеринарних препаратів [10].

Від того, наскільки добре організовано в країні ветеринарний контроль та нагляд, залежить здоров'я її громадян. Лікарі ветеринарної медицини контролюють якість м'яса, молока, яєць, інших харчових продуктів на ветеринарних пунктах і станціях, фермах, у відділах виробничого ветеринарного контролю на підприємствах харчової промисловості всіх форм власності, гартівнях, супермаркетах, ринках, ветеринарних лабораторіях. У селах всі сільськогосподарські тварини знаходяться під постійним спостереженням лікаря ветеринарної медицини. Також він здійснює нагляд не тільки за їх здоров'ям, але й за дотримання зоогігієни на фермах, встановлює раціон харчування худоби, виконує заходи з біобезпеки від інфекційних захворювань, забезпечує відтворення поголів'я сільськогосподарських тварин і птиці. Особливого значення нині має державний ветеринарний контроль на кордоні і транспорті. Завдання ветеринарних інспекторів на кордоні – захист людей та економіки держави. Як зазначає П. Вербицький, нині у сільській місцевості потребує розвитку не лише лікувальна робота, реалізація ветеринарних препаратів, здійснення протиепізоотичних заходів, але й дератизація, дез-

інфекція, штучне осіменіння тварин, реалізація кормів і кормових добавок, ідентифікація тварин тощо [11]. Отже, забезпечення кваліфікованими фахівцями ветеринарної медицини є нині однією з потреб аграрної галузі.

Однією з ключових позицій аграрної реформи займає земельна реформа, яка здійснюється останні два десятиліття. Це тернистий і складний шлях до запровадження цивілізованого ринку земель. Домінуюча роль у здійсненні реформування земельних відносин в Україні покладена на державні органи земельних ресурсів і землевпорядні організації. Управління земельним фондом представляє собою розпорядницьку діяльність відповідних державних органів, спрямовану на забезпечення раціонального використання та охорону земельного фонду України. Професійна діяльність працівників державних органів земельних ресурсів і землевпорядних організацій пов'язана з формуванням землеволодінь і землекористувань господарств ринкового типу, оформленням прав громадян та юридичних осіб на землю, охороною земельних ресурсів, забезпеченням функціонування земельного ринку.

Як наголошує В. Русан [5, с. 6], нині зарегульованою є діяльність центрального органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів у галузі земельних відносин – Державного агентства земельних ресурсів України. Плинність кадрів керівного апарату Держземагенства, звільнення багатьох професійних керівників із багаторічних досвідом роботи, недостатній рівень фахової освіченості працівників (лише третина керівників Держземагенства мають землевпорядну освіту) призвели до зниження ефективності управління земельними відносинами як на державному, так і на місцевих рівнях. Отже, прискорення та розширення масштабів земельної реформи потребує як подальшого врегулювання земельних відносин, так і забезпечення кваліфікованими кадрами органів земельних ресурсів.

Підсумовуючи викладене вище, можна зробити такі **висновки**:

- сільське господарство відіграє важливу роль у забезпеченні продовольчої безпеки України і має значний ресурсний потенціал для розвитку;

- реформи аграрної галузі призвели до зниження соціально-економічних умов населення в сільській місцевості, погіршення морально-психологічного стану у сільських громадах, викликали соціальні потрясіння й конфлікти на селі. Нині значна кількість

сільських територій відносяться до депресивних. За таких обставин актуальним є збереження селянства як носія української ідентичності, культури і духовності;

- у результаті аграрної реформи утворилися нові форми власності та господарювання на селі – приватно-орендні підприємства, фермерські й особисті селянські господарства, які здійснюють виробництво на засадах найманої праці та залучення членів родини;

- значної уваги та розвитку потребують ключові галузі сільського господарства – рослинництво, свинарство та молочне скотарство. Успішне функціонування рослинництва залежить від забезпеченості галузі кваліфікованими фахівцями агрономічного спрямування, тваринництва – від якості діяльності лікарів ветеринарної медицини;

- ефективна реалізація земельної реформи потребує забезпечення органів земельних ресурсів кваліфікованими кадрами;

- важливою тенденцією сьогодення є потреба аграрної галузі у спеціалістах-універсалах, які здатні виконувати широке коло завдань і функцій – фахових, управлінських, організаційних, виховних. Це зумовлює необхідність підготовки фахівців, які б забезпечували конкурентоздатне ведення сільськогосподарського виробництва, здатних адаптуватися до діяльності в ринкових умовах, самостійно навчатися та саморозвиватися.

Література

1. Українська модель аграрного розвитку та її соціоекономічна переорієнтація : наук. доп. / [О. М. Бородіна, В. М. Геєць, А. О. Гуторов та ін.]; за ред. В. М. Гейця, О. М. Бородіної, І.В.Прокопи ; НАН України, Ін-т екон. та прогнозів. – К., 2012. – 56 с.

2. Вергунов В. А. Нариси історії аграрної науки, освіти та техніки / УААН, ДНСГБ // В. А. Вергунов. – К.: Аграрна наука, 2008. – Ч. 2. – С. 8.

3. Аграрна реформа в Україні (соціологічна діагностика) / За ред. В. Тарасенка. – К. : Ін-т соціології НАН України, 2007. – 576 с.

4. Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» // Голос України. – 2005. – №217. – 16 листопада.

5. Русан В. М. Організаційно-економічні інструменти державної аграрної політики в Україні / В. М. Русан, О. В. Собкевич, А. Д. Юрченко. – К. : НІСД, 2012. – 31 с.

6. Сайко В. Повернімо землі силу // Сільські вісті. – 2005. – №77. – 5 липня.

7. Самусь Г. І. Наслідки та оцінка результатів аграрної реформи в Україні / Г. І. Самусь // Науковий часопис НПУ ім. М. П. Драгоманова. Серія №18. Економіка і право: зб. наук. пр. – Вип. 18. – К. : Вид-во НПУ, 2012. – С. 55-61.
8. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року / за ред. Ю. О. Лупенка, В. Я. Месель-Веселяка. – К. : ННЦ «ІАЕ», 2012. – 182 с.
9. Становлення і розвиток аграрної освіти в Україні (з найдавніших часів до сьогодення) / Д. О. Мельничук, М. В. Зубець, Л. Ю. Бернштейн та ін. – К. : НАУ, 2005. – 224 с.
10. Закон України «Про ветеринарну медицину» (від 15.11.2001 р. № 2775-III) – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.vetcontrol.org/doc/law0001.htm>
11. Інтерв'ю з Головою Державного комітету ветеринарної медицини України Вербицьким П. І. // «Ветеринарна практика». – 2009. – № 3. – С.38-39.

REFERENCES

1. Ukrainska model ahrarnoho rozvytu ta yii sotsioekonomichna pereorientatsiia : nauk. dop. / [O. M. Borodina, V. M. Heiets, A. O. Hutorov ta in.]; za red. V. M. Heitsia, O. M. Borodinoi, I.V.Prokopy ; NAN Ukrainy, In-t ekon. ta prohnozuv. – K., 2012. – 56 s.
2. Verhunov V. A. Narysy istorii ahrarnoi nauky, osvity ta tekhniky / UAAN, DNSHB // V. A. Verhunov. – K.: Ahrarna nauka, 2008. –Ch. 2. – S. 8.
3. Ahrarna reforma v Ukraini (sotsiolohichna diahnostyka) / Za red. V. Tarasenko. – K. : In-t sotsiolohii NAN Ukrainy, 2007. – 576 s.
4. Zakon Ukrainy «Pro osnovni zasady derzhavnoi ahrarnoi polityky na period do 2015 roku» // Holos Ukrainy. – 2005. – №217. – 16 lystopada.
5. Rusan V. M. Orhanizatsiino-ekonomichni instrumenty derzhavnoi ahrarnoi polityky v Ukraini / V. M. Rusan, O. V. Sobkevych, A. D. Yurchenko. – K. : NISD, 2012. – 31 s.
6. Saiko V. Povernimo zemli sylu // Silski visti. – 2005. – №77. – 5 lypnia.
7. Samus H. I. Naslidky ta otsinka rezultativ ahrarnoi reformy v Ukraini / H. I. Samus // Naukovyi chasopys NPU im. M. P. Drahomanova. Seriiia №18. Ekonomika i pravo: zb.nauk.pr. – Vyp. 18. – K. : Vyd-vo NPU, 2012. – S.55-61.
8. Stratehichni napriamy rozvytku silskoho hospodarstva Ukrainy na period do 2020 roku / za red.. Yu. O. Lupenka, V. Ya. Mesel-Veseliaka. – K. : NNTs «IAE», 2012. – 182 s.

9. Stanovlennia i rozvytok ahrarnoi osvity v Ukraini (z naidavnishykh chasi do sohodennia) / D. O. Melnychuk, M. V. Zubets, L. Yu. Bernshtein ta in. – K. : NAU, 2005. – 224 s.

10. Zakon Ukrainy «Pro veterynarnu medytsynu» (vid 15.11.2001 r. № 2775-III) <http://www.vetcontrol.org/doc/law0001.htm>

11. Interviu z Holovoiu Derzhavnoho komitetu veterynarnoi medytsyny Ukrainy Verbytskym P. I. // «Veterynarna praktyka». – 2009. – № 3. –S.38-39.

THE IMPORTANCE OF THE AGRARIAN REFORMS IN THE AGRICULTURE SPECIALISTS TRAINING

POLOZENKO O., the candidate of pedagogical science, the associate professor of National university of life and environmental sciences of Ukraine

The article analyzes the results of agrarian reforms in Ukraine, their impact on socio-economic conditions of the population and importance in the training of specialists for agriculture. Author defines the ways to develop the key sectors in agriculture and the necessity of specialists training, who are able to provide competitive production. The attention is focused on the dependence of the effective implementation of reform and the successful functioning of crops and livestock on personnel qualification.

Agrarian reform, agricultural sector, training.

УДК 373.2.011.3-091:005.336.5

ПРОФЕСІОНАЛІЗМ ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ: КАТЕГОРІАЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ

О.О. Самсонова, старший викладач

Статтю присвячено узагальненню підходів до визначення понять «професіонал» і «професіоналізм» в психолого-педагогічній теорії та практиці; досліджено проблему становлення професіоналізму й саморозвитку особистості вихователів дошкільних навчальних закладів. Доведено, що основою становлення вихователя-професіонала є саморозвиток, що

© О. О. Самсонова, 2015